

За него нѣма съвѣсть, нѣма честь,
Коя не би могла да се отнеме.
Но всѣкога не му върви.

ФАУСТЪ.

Ти, господинъ магистре мой почтений,
На мира честь и съвѣсть остави,
Какво ти казвамъ, туй прави:
Не ми ли доведешъ момата
Прѣзъ тая нощъ въвъ моитѣ обятия, —
Съсъ тебе въ полунощъ сме раздѣлени.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Не мислите, що може и що не.
Че трѣбватъ ми двѣ седмици поне,
За да се срѣщна съ нея само.

ФАУСТЪ.

Да имахъ седѣмъ часа мира азъ,
Не би ми трѣбвалъ дяволътъ тогазъ,
Такова ангелче за да примамя.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Като французинъ всичко той прѣкосва.
Но, моля ви, недѣйте се ядосва.
Що полза отъ наслада наведнѣжъ?
Не е ли по-добрѣ човѣкъ да гони,
Да тича вредъ наширѣ, надлѣжъ,
И да изпълни всичкитѣ закони:
Тазъ кукличка ту пустне, ту я хване,
Тѣй както учатъ чуждитѣ романи?

ФАУСТЪ.

За апетитъ — азъ имамъ и сега.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Тогава, казвамъ ти, и безъ шега:
Каквото щешъ, туй хубаво дѣте